

Treballen junts però conserven un marge d'autonomia. Ell té despatx a Barcelona i a Olesa de Montserrat; treballa en edificis d'habitatges i urbanisme. Ella acaba d'obrir un estudi a Abrera i exerceix en l'àmbit de l'arquitectura liberal generalista: des de la jardineria i el disseny d'interiors fins a obres de dimensions intermèdies.

Pare i filla, en Josep i la Marta, tenen una relació professional de **"complementarietat i respecte mutus"**. Accepten que **"tot arquitecte és un món, amb la seva personalitat i un justificat desig de fer obra pròpia"**, però tot i això, proven de treure el màxim profit de les qualitats de l'altre, intercanvien punts de vista i cordialment es llancen -si cal- els plats per sobre.

En Josep Campmany acaba de fer els seixanta-set i en fa trenta-nou que exerceix. Es defineix com un arquitecte **"versàtil i reflexiu que intenta entendre el com i el perquè de les coses per tal de materialitzar la idea que hi ha al darrere de cada projecte"**. L'experiència li ha ensenyat a acceptar que **"cada decisió que pren a la feina comporta moltes renúncies"**. La Marta Campmany en té només vint-i-vuit i fa pocs anys que s'ha llicenciat. Es considera **"una professional a mig fer que ha tingut la immensa sort de poder exercir la seva feina en condicions molt satisfactòries"**. Per a ella, el dia a dia de l'arquitectura consisteix a **"anar traient coses de la motxilla, aplicar a poc a poc el que vaig aprendre, i descobrir les meves virtuts i els meus límits"**.

En Josep és d'una de les primeres promocions -1961- de la nova Escola de Barcelona. Té un record **"en general positiu"** de la formació rebuda, però considera que on de veritat va aprendre és **"als passadissos i mitjançant el contacte amb altres professionals"**. Mai no ha deixat d'aprendre i ara mateix la col·laboració amb la seva filla li permet no perdre **"el contacte amb el carrer i amb les novetats tècniques i estètiques"**.

La Marta recorda com a fita formativa clau la presentació del projecte de fi de carrera, que va plantejar com **"l'intent de recuperació d'un pulmó verd al casc antic d'Olesa de Montserrat, conservant el parc i construint en ell un conjunt de bungalows que serien la seu de l'escola d'Arts Plàstiques i Gràfiques"**. Els anys formatius van ser un període **"de vegades dur, per l'excés de feina i les nits passades sense dormir, però en general molt engrescador i divertit"**. Tots dos es consideren arquitectes vocacionals (en Josep, **"somiava a fer excel·lents edificis quan estudiava Batxillerat"**). Consideren la feina apassionant potser perquè, segons explica la Marta, **"agermana el món de la tècnica amb el de la creativitat i la cultura"**. En Josep complementa la idea dient que **"l'arquitectura és un art social condicionat per múltiples factors, tant culturals com tecnològics o geogràfics"**. Això implica, segons ell, que **"diguin el que diguin, l'edifici no pertany exclusivament al seu autor principal, l'arquitecte; és una obra col·lectiva destinada a qui el veurà o l'utilitzarà, i on intervenen el client, el context, les lleis de la física i, encara que costi d'acceptar-ho, també el mercat, que cada cop més és qui jutja la qualitat d'un projecte"**.

Pare i filla poden parlar de la famosa intrusió del mercat en l'àmbit

de la creació arquitectònica: **"Una vegada"**, relata la Marta, **"vam convèncer el promotor d'uns habitatges de renda limitada que ens deixés fer una cuina al nostre estil (una entre sis que havíem de fer-li). Vam projectar una cuina de fusta on tot era molt llis, endreçat i agradable, però va passar que va ser l'última a ser venuda. Si tornem a tractar amb aquest promotor no podrem persuadir-lo per fer res que surti de la norma"**.

Tot i veure's forçats a acceptar, de tant en tant, alguns compromisos, els Campmany es consideren privilegiats en aquest sentit: **"Cedim sempre que allò que se'ns demana sigui assumible, però si no ho és podem permetre'ns el luxe de plantar-nos perquè no ens falta la feina"**, ens explica en Josep. **"Jo mai penso que estic en possessió de la veritat"**, afegeix la Marta, **"i, a més, estic aprenent i això em fa ser encara més flexible. Però tinc un sentit clar de la dignitat de la nostra feina i això m'obliga a marcar-me uns límits sobre el que estic disposada a fer"**.

Actualment treballen conjuntament en diverses obres a l'àrea de Manresa, Abrera, Collbató i Esparreguera, a banda de la zona metropolitana de Barcelona. Alguns projectes els signen conjuntament i d'altres, els signa un dels dos (més sovint en Josep, per una òbvia qüestió d'experiència i prestigi professional adquirit) i és llavors quan l'altre adquireix així en el paper la funció de mer col·laborador. Un dels projectes que coordina la Marta és **"la restauració a Olesa d'un habitatge de planta quadrada amb pati interior que data de primers de segle. És una obra molt interessant perquè els propietaris tenien els mitjans i la motivació per fer la rehabilitació de forma molt artesana, amb manyans, forjadors i estucadors treballant a l'estil vell, amb un gust pel detall que desgraciadament es comença a perdre. De tota manera, reconec que m'enorgulleixo quan els veïns veuen la façana i diuen Però si només l'han rentat. Jo sé que hi he fet una mica de tot, des de muntar un fals terra a substituir una coberta a dues aigües inservible per una coberta plana, reordenar instal·lacions, reforçar l'estructura, però no es nota perquè tot s'integra al conjunt amb molta harmonia"**.

Canviem de tema i en Josep diu que es considera perfeccionista: acaba una obra i ja comença a pensar que no li agrada. Tot i això, mirant enrera, destaca alguns edificis fets: **"Potser el meu favorit és una caseta de forma piramidal feta a Sant Vicenç de Castellet als anys setanta..., també destacaria un centre d'assistència primària i uns blocs d'habitatges socials a Abrera, una residència d'ancians a Olesa..."**. Un bon balanç per a qui gràcies a l'arquitectura ha après **"a entendre molt millor la societat on visc"** i que considera que el secret de la recent arquitectura catalana, valorada arreu del món és **"la voluntat que té de completar la ciutat existent i millorar-la, des d'una voluntat compartida de dignificar el nostre entorn"**.

Fem una ràpida ullada: ell, amb prop de quaranta anys de vàlida experiència professional; ella, amb les noves tècniques, amb l'empenta juvenil... Pel que sembla, aquests dos col·legues s'entenen prou bé.

**“Diguin el que diguin,
l’edifici no pertany
exclusivament al seu
autor principal,
l’arquitecte: és una obra
col·lectiva destinada a
qui el veurà o l’utilitzarà”**

Josep i Marta Campmany - Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)